

ЧОМУ НІЧКА ПОСВАРИЛАСЯ З РАНКОМ

У Великому Лісі, серед високих запашних трав, духмяних квітів, у затишній хатинці жили чорна-чорна кішка Нічка і білосніжний песик Ранок. Обоє не любили самотності, а тому завжди були разом. Зазвичай гуляли між могутніми деревами, бігали наввипередки за барвистими метеликами, вовтузилися у траві, між квітами... І так могло тривати досить довго. Бо у Великому Лісі незмінно господарював дядечко День.

А коли друзям усе ж набридало без упину бавитися, вони вирушали в гості до їжачка Літечка. Потім провідували лисичку Осінь. Тоді заходили до ведмедика Зими. І вже насамкінець збиралися всі гуртом у синички Весни й пили чай з малиновим варенням.

Бувало, що до Великого Лісу заходили Дощ, Хурделиця чи Спека. Тоді Нічка й Ранок, згорнувшись клубочками, спали у своїй затишній хатинці, поклавши голівки одне на одного. Снилися їм чудові, солодкі сни.

Та якось, коли з Великого Лісу пішли і Дощ, і Спека, і навіть Хурделиця, киця й песик раптово прокинулися і розбіглися в різні боки.

— Ти чого?! — прошипіла Нічка, сердито посмикуючи чорним-чорним хвостом.

— Я... нічого, — збентежився Ранок, виписуючи білосніжним хвостиком у повітрі «вісімки».

— Як — нічого?! — ще дужче розсердилася киця. — Навіщо ти мою мишку забрав?

— Кажу ж тобі: нічого твого я не брав, — спокійно відповів песик.